

İSMİM NEREYE GİTTİ?

EMİNE
ARLI

Çizer:
ÖZGE ALPHAN

TİMAS
ÇOCUK

BROKOLİ Mİ DEDİNİZ?

Babası, her şeyin kendine ait bir hikâyesi olduğunu söylerdi: Bisikletlerin, misketlerin, mavi kelebeklerin ve daha birçok şeyin... Hatta Burak Ali'nin kendi isminin bile bir hikâyesi varmış. Bu fikir ona ilginç gelirdi. Çünkü bu kadar hikâye için çok fazla şeyin olması gerektiğini düşünürdü.

Kimi ona Burak diye seslenirken kimisi de yalnızca Ali derdi. Hangi ismi kullanılırsa kullanılsın, Burak Ali kendisine seslendiğini hemen anlardı.

Fakat o gün tuhaf bir şey yaşandı. Tam yeni tanıştığı birine adını söylüyordu ki karşısındaki çocuk, ismini komik bulduğunu söyledi. Önce kikirdedi... Sonra kıkırdadı... Sonundaysa kendini tutamayıp kocaman bir kahkaha patlattı.

- **Brokoli mi? Ne yani, başka isim bulamadınız mı? Yok, karnabahar...** Hayır, hayır, Kıvırcık! Hem saçların da aynı onun gibi kıvrır kıvrır. Bu tam sana yakışır bir isim olurmuş, dedi.

Kahkahalarla gülmeye devam ederek, “Brokoli haaa! Hiç güleceğim yoktu.” dedi ve oradan uzaklaştı.

O uzaklaşmıştı ama bir sürü yeni düşünceyle Burak Ali'yi baş başa bırakmıştı.

“Brokoli mi? Ne alaka?” diye düşündü Burak Ali. O hiç öyle bir şey dememişti ki!

Burak Ali bu yanlış anlaşılmayı unutmaya hazırdı ama konuşmayı duyan çocuklardan biri **"Sebze reyonu yerine parkta oynamayı seven bir brokoli!"** diye çoktan fısıldadı. Başka bir çocuk da **"Ya-nında iki dakika dursan vitamin depolarsın!"** diye karşılık vermişti.

O an onlara hiçbir karşılık verememişti. Ama içinde sanki bir sürü şey birden oluyordu: Koca bir aslan kükrüyor, dev bir ejderha alev püskürtüyor ve hızla koşan bir çitanın kalbi gümbürdüyordu. O an aklından geçen tek şey buhar olup uçmak ya da görünmez olup ortadan kaybolmaktı. Oysa tek yapabildiği, gözlerini kaçırmak oldu. Ve onları duymamış gibi davranmak...

Aklına bir fikir geldi: Koşmalıydı. Hem de olabildiğince hızlı. Eh, kötü bir koşucu da değildi hani. Belki yeterince hızlı koşarsa, zihninde yankılanan o kelimeler ona yetişemezdi.

İçinden saydı: “Bir, iki, üç...” ve “Hooop!” diye fırladı yerinden. Ayakları neredeyse yere değmeden uçar gibi geçti hayali başlangıç çizgisini. Koşmak güzeldi. Hatta o an için belki de en güzel şeydi... Çünkü o koştukça evler, ağaçlar, dondurmacı amcalar, hatta kendi gölgesi bile bir film şeridi gibi akıp gidiyordu yanından.

Havaya girmişti bir kere. Ayaklarının altında sanki görünmez tekerlekler varmış gibi, koştukça coşuyor, coştukça daha da hızlanıyordu.

Ancak bir süre sonra yorulmuştu. Üstelik nefes nefese kalmıştı. Yeterince koştunun-

dan ve o konuşmaların yapıldığı yerden iyice uzaklaştığından emin olduğunda durdu. Derin bir nefes alıp içindeki o kırıcı sözcükleri yoklayıverdi. Ve işte oradaydılar; bütün o sözcükler...

Hem de kıpırtısız ve sapa-sağlam. Demek ki o sözcükler de koşmayı çok iyi biliyordu, hem de hiç durmadan.

Koşarak o kelimelerden kurtulamadığını anlayınca aklına yeni bir fikir geldi: **"Zıplama lıyım!"** Kim bilir, belki de zıpladıkça içindeki o kırıcı sözcükler yerinden fırlayıverirdi. Böylece bu sözcükler olmandan hayatına kaldığı yerden devam ederdi. Ederdi pekâlâ, neden etmesin ki?

Önce bir tavşan gibi olduğu yerde zıpladı. Ardından bir ceylan gibi sekti...

**Ve nihayet bir kanguru gibi en yüksek-
seklere, daha yükseklerle...**

Zıplamaya devam ettikçe etti. Ama nafile...

İçindeki sözcüklerden hiçbiri yerinden bile kımıldamamıştı. Üstelik kan ter içinde kalması da cabasıydı...

Belki de durup düşünmeliydi. Bunun için Burak Ali cebinden misketlerini çıkardı.

Ortaya çıkan manzara, bir oyundan çok bir toplantıyı andırıyordu.

- **Bakın buraya**, dedi misketlere fısıldayarak. Bugün işler biraz karışık. İçimde bir sürü kelime dolaşıyor ve hiçbiri dışarı çıkmak istemiyor. Yardımınıza ihtiyacım var.

Bir misket seçti ve onu diğerlerine doğru yuvarladı.

Misketler cınlayarak dağıldı ama Burak Ali'nin içindeki sesler olduğu yerde kalmaya devam etti.

Bir tur daha yaptı. Sonra bir tane daha... Tüm misketleri teker teker cebine doldurana dek bu oyunu defalarca tekrarladı ama sonuç yine de değişmedi.

O an anladı ki cebindeki misketler gibi az önceki sözler de içindeki boşlukta kendine çoktan bir yer edinmişti.

Burak Ali o konuşmanın yapıldığı ana geri dönmüştü. Kimse onu dinlememişti. Bir dinleselerdi, her şeyin koca bir yanlış anlaşılma olduğunu hemen fark edeceklerdi. Hiç "**brokoli**" diye bir insan ismi mi olurdu? Belki bir kedi

ismi olabilirdi veya yeşil bir kuşa böyle bir isim verilebilirdi. Ama brokoli, bir insan ismi için hiç mi hiç uygun değildi. Yaşadığı yanlış anlaşılma ve ardından gelen o kocaman kahkaha, o günkü bütün neşesini çıkarırmıştı. Söylene söylene evine gitti.

Burak Ali eve gittiğinde, babasını bahçede, elindeki kürekle toprağı gevşetirken buldu. Amacı, yeni aldığı tohumlarla gevşettiğı toprağı buluşturmaktı.

Babası oğlunu görür görmez elindeki küreğı toprağı sapladı ve ona seslendi:

- Hoş geldin oğlum. Bahçeye kısa süreli süper bir yardımcı arıyorum. Tek şartım toprakla oynamayı seviyor olması. Başvurmak ister misin?

Burak Ali hafifçe gülümsedi. İçindeki hüzün bulutu bir anlığına da olsa dağılıp gitmişti.

- Bu kadar önemli bir görev için ne alacağım peki, diye sordu.

Babası düşünüyormuş gibi yaptı.

- Bir tabak dolusu akşam yemeği, üstüne de belki bir koca kâse yoęurt.

- **Anlaştık**, dedi Burak Ali.

Soluęu hemen babasının yanında aldı. Önce toprağı bir güzel gevşetti, sonra da tohumlar için minik delikler açtı. Ancak bu neşeli uğraş bile, içindeki sıkıntıyı tam olarak dağıtamamıştı. Babası onun bu durgun hâlini fark edip her şeyin yolunda olup olmadığını sorsa da Burak Ali sessiz kalmayı tercih etti. Çünkü bu konuyu ne düşünmek ne de konuşmak istiyordu. Ama sorunlardan kaçmanın bir çözüm olmadığını da içten içe biliyordu.

Toprağı gevşetme işi bittiğinde Burak Ali, tohumları almak için elini ağacın dibindeki kocaman poşetin içine daldırdı. Tohum paketini bulduğunda onu alıp dışarı çıkardı. Fakat Burak Ali'yi kötü bir sürpriz bekliyordu. Eline aldığı paket bir

brokoli tohumuydu. Olacak şey değildi. O an, biri çıkıp **"Bugün brokoliye dönüşeceksin!"** dese herhalde hiç şaşırmazdı.

Bu şaşkınlığı babasının dikkatini çekmiş, onu iyiden iyiye meraklandırmıştı.

Burak Ali öfkesini ve üzüntüsünü daha fazla içinde tutabilecek gibi hissetmiyordu. Bu yüzden, gün boyunca yaşadıklarını en ince ayrıntısına dek babasına anlattı. Babası şefkatle ellerini Burak Ali'nin kıvrıkcık saçlarının arasında gezdirirken konuşmaya başladı:

- Gördüğüm kadarıyla bu yanlış anlaşılma canını bir hayli sıkmış. Ama sence birinin bize nasıl seslendiğine bu kadar takılmalı mıyız? **Düşünsene dünyada milyonlarca ses var, hepsine kulak veremeyiz. Eğer bir kelime seni üzüyorsa, onun üstünü çizer, yerine kendi kelimeni yazarsın.** Unutma, senin adın Burak Ali ve bu ismin bir hikâyesi var; sana öylesine verilmedi.

Burak Ali, babasına ne diyeceğini bilemedi. Dahası ona “**brokoli**” denildiğinde nasıl hissettiğinden de pek emin değildi.

Utanmış mıydı? Belki biraz.

Peki, kızgın mıydı? Kesinlikle evet!

İncinmiş miydi? Elbette.

Üzgün müydü? Tabii ki de. Sonuçta adı bu değildi. Haksızlığa uğramış birinin duyguları dolaşıyordu bedeninde.

Aklında bu düşüncelerle akşam yemeği için eve girdi. Ayakkabılarını yerine koyarken bile hâlâ söyleniyordu: “**Brokoliymiş... Ne alaka ya, ne alaka?**”

Yemekte ne olduğunu bilmiyordu ama tek bir dileği vardı: “**Yeter ki brokoli olmasın!**” Oysa normalde brokoliyi çok severdi.

Dumanı üstünde tüten haşlanmış brokoliyi tuza batırıp yemeye örneğin pek bayılırdı. Brokoli salatası mı yapılmıştı? Tabagın dibini sıyırmadan asla sofradan kalkmaz-